

PEDAGOGIJA (humoreska)

Moj prijatelj Zijad poveo je mene i moju suprugu u posjetu ljudima koji su me već odavno željeli upoznati. Bilo je mnogo gostiju. U blagavaonici su vladali dosada i napetost.

- Zamislite - reče domaćin - doći će Fikri bej. On će nas zabaviti.

Gosti živnuše, stadoše se utrkivati u hvaljenju Fikri beja, uzdižući do neba njegove sposobnosti unošenja veselja u svako društvo.

Nisam sklon ljudima koje uzdižu do nebesa, ali ovaj debeljko me je odjednom osvojio. Čim je ušao u sobu, sve je postalo veselo. Svaka njegova riječ izazivala je smijeh prisutnih. Rekoh sam sebi: "Riječi i pokreti Fikri beja neće imati vlast nadamnom. Neću se smijati." Ipak, nisam mogao. Postupno, polako sam se otkravio, osmjehnuo, a zatim su se moja usta razvukla do ušiju, i, najzad, počeo sam se kikitati. On nije bio nametljiv, nije zamarao. Imao je u sebi nešto očaravajuće.

- Tko je taj Fikri bej? - upitao sam Ziju.
- On je pedagog. Četiri godine je proveo u Švicarskoj i proučavao probleme odgoja djece. Šest godina je radio u Americi. Fikri bej je specijalist. Podučava putem radija.

Objavljivao je radove na turskom, francuskom i engleskom jeziku. Piše znanstvene članke u novinama i časopisima. Zainteresirao sam se za Fikri beja.

- Otkuda u Vama toliko radosti? U čemu je tajna?
- Tajna je jednostavna - odgovori Fikri bej. - Ne smijete se nikad ljutiti. Nikad! Meni je četrdeset i osam godina i do danas se nisam rasrdio ni za što.
- Ako Vas uvrijede?
- Ne uzrujavam se. Osmijehnem se i sve pripišem tuđoj neuljudnosti.

Počeli smo razgovarati o odgoju djece.

- Zamišljam Fikri bej, kako vi odgajate svoju djecu...
- Žalim...
- Što? A Vaše pedagoške metode?
- Nemam djece.
- A, da. Vaša supruga nije rađala?
- Ne, nisam oženjen.

Što može o odgoju djece znati čovjek koji nije oženjen i nema djece? Postao sam sumnjičav. Ali to nije potrajalo dugo. Ni sam ne znam kako sam se počeo smijati.

Iz susjedne sobe dopre dječji krik.

- Što je tamo? - upita Fikri bej.
- Naš pametnjaković muči novu odgojiteljicu - objasni domaćica.
- U ovo vrijeme djeca trebaju spavati - izjavi učeno Fikri bej. - Ako ne strpate malog u krevet neka dođe kod nas.
- Oh, Fikri bej, on će Vas dovesti do granice strpljenja.
- Dijete ne treba prepuštati samo sebi. Neka dođe!

Domaćica ode u drugu sobu i vrati se s četvorogodišnjim dječaćićem, živahnim kao čigra. Fikri bej izvadi iz kutije za cigarete papirić i od njega napravi lađu. Mališan živne i upita:

- Što je to?
- Lađa - odgovori Fikri bej.
- Što je to? - opet upita dječaćić.
- Lađa, vidiš - reče Fikri bej, a nama objasni: - U njegovo doba, djeca su takva. Pitaju bez kraja. Što više dijete zapitkuje tim je pametnije. Radujte se! Na pitanja je potrebno strpljivo odgovarati, kao da se pred vama nalazi odrastao čovjek.
- Što je to? - ponovo upita mališan.

- Sat.
- A što je to?
- Čajnik.
- Što je to?
- Drška čajnika.

Mališan pokaza na raskošne grudi jedne dame.

- Što je to?
- To, Hm... dekolte.
- Ne, što je to?
- Grudi.

Mališan pokaza na čajnik:

- Što je to?
- Čajnik.
- Ne, što je to?
- Da, čajnik, sine!

Fikri bej se okrenu prema nama:

Ni(ti) u kom slučaju ne treba se ljutiti. U odgoju djece treba imati strpljenja.

- Što je to?
- Noga.
- Što je to?
- Ruka.

Fikri bej ispusti iz ruku dječaka i sjedne na drugu fotelju. Ali mališan potrča za njim pokazavši rukom lice jednog gosta koji je imao prilično veliki nos, te zapita:

- Što je to?
- To je nos.
- Što je to?
- Nos, no-ooos... - Razumiješ...

Mališan je neprekidno pokazivao u pravcu nosa i vikao:

- Što je to, što je to...?
- Nos, dijete, nos, nos...

Uvidjeh da živci Fikri beja popuštaju. Pitanja se nastaviše. A Fikri bej je neprekidno odgovarao.

Odjednom taj uravnoteženi čovjek skoči s fotelje, uhvati se za kosu, počne trčati preko sobe, vičući:

- Što je to, što je to?

Mališan je trčao za njim, misleći da je Fikri bej pronašao novu igru, gušeći se od smijeha, kroz koji sinu staro pitanje:

- Što je to?
- Griješni plod tvojih roditelja - uzviknu Fikri bej. - Jesi li sad razumio? - A onda već omamljen izgovori: - Što je to?

U blagavaonici zavlada mrtva tišina. Mališana odvedoše. Supruga i ja oprostismo se od domaćina, ne okusivši svečani kolač.

Kasnije smo saznali da je poslije one večeri Fikri bej poludio. Nekoliko mjeseci je kao papagaj ponavljao: “Što je to?...” Zatim je ozdravio i otputovao u Ameriku. I, zamislite, nije napustio pedagogiju?”

Napisao Azis Nesin (Turska)

Za vas odabrao: Milan Matijević